

Corps incorporated

Hij heeft het niet zo begrepen op de moderne dans in Vlaanderen: te flou, niet precies genoeg.

Hij wil virtueuze dansers, zet mooie beelden neer, vaak van een onverbloemde erotiek.

Choreograaf Thierry Smits is een outcast in het wereldje van de dans. Pascal Gielen zag zijn *Corps(e)* en sprak met hem.

Tussen Bacon, Mapplethorpe en Caravaggio

Negen jaar geleden zette een rood aangeslagen Jesse Helms de Amerikaanse senaat op stelten. Men kon zich ten tijde van de Inquisitie wenen, want de aanleiding van de commotie was de vernietiging van een boek. De senator had namelijk op de vloer van het Hogerhuis zijn kolere botgevierd op de bundel *The Perfect Moment*. Het betrof hier niet de geloofsbrief van één of andere obscure Amerikaanse sekse, maar de catalogoog van een fototentoonstelling. Het was al lang geleden dat een artistiek werk nog voor zoveel politieke beroering had gezorgd. Meestal wordt de kunstzinnige ruimte met rust gelaten als artificieel, fictief en dus ongevaarlijk. Maar dit keer sloegen de stoppen door. De *Moral Majority* was in haar moraal gekrenkt. *The Perfect Moment* was dan ook de catalogoog bij de gelijknamige tentoonstelling van Robert Mapplethorpe. De toen pas aan aids overleden jetssetfotograaf had bij de Amerikanen al meer stof doen opwaaien met zijn 'pornografische' werk. 'Pornografie' was ook het oordeel van Helms, waarmee hij onmiddellijk de discussie omtrent de subsidiëring van 'dit soort kunst' aanzwengelde.

Punt blijft: het werk van Mapplethorpe ontsnapte op sommige momenten aan de artistieke ruimte om op andere terreinen als stoorzender op te treden. De grond van de discussie lag dan ook niet bij de vraag of we hier nu met porno of Kunst te doen hadden. Het pijnlijke voor de vermeende vertegenwoordigers van *the Moral Majority* lag juist in de extravagante levensstijl die de fotograaf in de publieke ruimte slingerde. De foto's van Mapplethorpe werden een politieke daad die een specifieke levensstijl poogde te legitimeren. De artiest ging hierbij te werk als een antropoloog

De erotiek is allereerst de meest opwindende, maar tegelijk in dezelfde mate de meest schandelijke realiteit. Zelfs na de psychoanalyse blijft de erotiek in zekere zin een wereld vol tegenstrijdigheden: haar diepte is religieus, zij is huiveringwekkend, zij is tragisch, nog steeds durft men haar niet te erkennen.

Georges Bataille

in eigen land, die zijn maatschappij met haar fantasieën, genotslust – of beter: haar eigen *alteriteit* (anders zijn) confronteerde. De voorgehouden Amerikaanse identiteit stond met andere woorden op het spel. Indien de homo-SM-fotograaf het zou halen, zou ons beeld van de Verenigde Staten inderdaad aardig worden bijgestuurd.

Insubordinatie

Het statement van Mapplethorpe lijkt de choreograaf Thierry Smits op het lijf geschreven. Ook deze artiest raakt in onze goegemeente alles aan wat naar alteriteit ruikt. In zijn leven, in zijn relatie met de danssector en in zijn artistiek werk, stelt hij elke *moral correctness* aan de kaak. Na de middelbare school vluchtte Smits naar Parijs. In ons land werd hij namelijk gezocht voor desertie en insubordinatie. Na twee jaar hield de choreograaf het echter voor bekeken en diende hij zich aan bij het Klein Kasteeltje. Hij voelde zich gevangen buiten zijn eigen land. Na de medische controle werd Smits afgekeurd, hij was seroposi-

tief. 'In 1985 was daar nog weinig over bekend. Ik dacht toen nog maar vijf jaar te kunnen leven. Maar na een korte depressie van twee à drie maanden was ik er over. Ik wou zo snel mogelijk iets maken, ik moest iets realiseren.' Ondanks zijn ziekte zal de artiest de openbare orde blijven prikkelen. Zo sloot hij zich aan bij de nogal militante aidsbeweging *Act Up*, waarmee hij onder meer de directeurs van het medisch bedrijf *Bristol* gijzelde, omdat deze een belangrijk geneesmiddel voor aidspatiënten niet op onze markt brachten. Ook viel hij met *Act Up* de nieuwsstudio van de RTBF binnen tijdens een uitzending: er werd in de jaren '80 te weinig over aids gesproken.

Binnen de danssector bezet de choreograaf op zijn minst een even ambivalente positie. Het begon al bij de dansopleiding: 'Na Parijs ging ik naar de Mudra, dat was het voorlaatste jaar dat de school bestond. Maar na één trimester ben ik gestopt. Je moet weten, een dansschool is een heel burgerlijke bedoening. Ik was daar de enige die ouder was, tussen allemaal vervelende ventjes met rijke ouders. Een dansopleiding volgen kost nu eenmaal hopen geld, dus je weet al wie je daar tegenkomt. Ik ging werken als boy in een travestietencabaret om mijn studies te kunnen betalen. Dat was toen heel zwaar, want ik moest vaak tot vier of vijf uur 's morgens werken.' Na enkele jaren dansen in Plan K maakte Smits in 1990 zijn eerste choreografie *La Grâce du tombeur*, waarvoor hij zijn inspiratie haalde bij de Icarus-mythe. De danskunstenaar zegt over dat eerste werk onomwonden: 'Mijn eerste productie was zeker geen meesterwerk. Ze kreeg nogal slechte kritiek in België. We hadden een video opgestuurd naar het festival